

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci žalobcu **P. M.**, bytom H., *zastúpeného advokátskou kanceláriou S. – Š., s. r. o., so sídlom v B.*, proti žalovanému **Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, so sídlom v Banskej Bystrici, Nová ulica č. 13, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. I/226/17020-46727/2009/990565-r zo dňa 24. apríla 2009 a č. I/226/17020-46731/2009/990565-r zo dňa 24. apríla 2009, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 13S/80/2009-54 zo dňa 01. júna 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 13S/80/2009-54 zo dňa 01. júna 2010 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žaloby žalobcu, ktorým sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. I/226/17020-46727/2009/990565-r zo dňa

24. apríla 2009 a č. I/226/17020-46731/2009/990565-r zo dňa 24. apríla 2009. Rozhodnutím č. I/226/17020-46727/2009/990565-r zo dňa 24. apríla 2009 žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Trenčín č. 645/230/80802/08/Čapa zo dňa 19. septembra 2008, ktorým bola žalobcovi vyrubená daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2003 v sume 12.034,95 eura. Rozhodnutím č. I/226/17020-46731/2009/990565-r zo dňa 24. apríla 2009 žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Trenčín č. 645/230/80828/08/Čapa zo dňa 19. septembra 2008, ktorým bola žalobcovi vyrubená daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2003 v sume 2.455,12 eura. Obidve rozhodnutia s odôvodnením, že žalobca si neoprávnene uplatnil v zdaňovacom období marec 2003 a v zdaňovacom období august 2003 odpočet dane za dodávky motorovej nafty, ktorých dodanie deklarovala obchodná spoločnosť M., s. r. o. I/226/17020-46731/2009/990565-r zo dňa 24. apríla 2009, pričom nebolo preukázané, že žalobcovi dodala motorovú naftu označená obchodná spoločnosť, a že žalobca skutočne za dodávky motorovej nafty zaplatil spoločnosti M., s. r. o., a teda žalobca nepreukázal, že sa uskutočnilo zdaniteľné plnenie platiteľom, ktorý bol uvedený na faktúrach.

Krajský súd v Trenčíne posudzujúc správnosť záverov daňových orgánov pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 20 ods. 1. ods. 2 písm. a/ zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“) ako aj z ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 239/2001 Z. z. o spotrebnej dani z minerálnych olejov v znení neskorších predpisov a dospel k záveru, že v daňovom konaní nebolo preukázané, že žalobca bol na základe živnostenského listu oprávnený obchodovať s minerálnymi olejmi a tiež nebolo preukázané, že takéto oprávnenie mal aj dodávateľ žalobcu obchodná spoločnosť M., s. r. o.. Ďalej v daňovom konaní nebolo preukázané, že dodávky motorovej nafty skutočne uskutočnila spoločnosť M., s. r. o., tak ako bolo uvedené vo faktúrach za mesiac marec 2003 č. 2003/0403- interné číslo 13, č. 2003/1203-interné číslo 15, č. 2003/2103-interné číslo 16, č. 2003/2603-interné číslo 17 a vo faktúre za mesiac august 2003 č. 2003/0763/m-interné číslo 70, na základe ktorých si žalobca uplatnil nárok na odpočet DPH v celkovej sume 436.528,20 Sk. Krajský súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok nároku na odpočet DPH podľa § 20 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH.

Krajský súd súčasne zaviazal žalobcu zaplatiť súdny poplatok v sume 132,- eur podľa § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, pretože túto poplatkovú povinnosť si žalobca napriek výzve krajského súdu nesplnil.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší obidve rozhodnutia žalovaného vráti mu vec na ďalšie konanie. Namietal, že krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku odvolával na ust. § 20 ods. 2 zákona o DPH v znení, ktoré už nemožno aplikovať na zdaniteľné plnenie uskutočnené žalobcom v roku 2003, nakoľko ide o znenie účinné len do 31.12.2002, z čoho vyplýva, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil. Ďalej namietal, že pri dodaní nafty obchodoval s pánom O. L. ml., ktorý za spoločnosť M., s. r. o. konal, ako aj preberal platby za naftu, pričom konanie O. L. ml. nebolo spoločnosťou M., s. r. o. spochybnené, a to ani potom, ako sa spoločnosť M., s. r. o. o jeho konaní dozvedela. Teda žalobca má za to, že konanie O. L. ml. vo veci spoločnosti M., s. r. o. je možné považovať za konanie tejto spoločnosti napriek absencii plnomocenstva. V tejto súvislosti zároveň poukazoval na to, že bol dobromyseľný a nemal pochybnosti o tom, že O. L. ml. mal oprávnenie konať za spoločnosť. Ďalej namietal, že žalovaný ako aj krajský súd zohľadnili len skutočnosti v neprospech žalobcu a nezohľadnili skutočnosť, že uskutočnenie plnenia preukázali výpovede zúčastnených osôb. Poukazoval na to, že vzhľadom na uvedené, krajský súd nedostatočne zistil skutkový stav a nesprávne právne vec posúdil. Súčasne uviedol, že pokiaľ krajský súd okrem iného odôvodnil rozsudok aj tým, že žalobca ako ani jeho dodávateľ nesplnili povinnosť v zmysle ust. § 17 ods. 1 zákona č. 239/2001 Z. z. o spotrebnej dani z minerálnych olejov v znení neskorších predpisov, t. j. nepreukázali okrem registrácie obchodníka aj skutočnosť, že sú držiteľmi odberného preukazu na odber daňovo zvýhodnených minerálnych olejov, tak táto skutočnosť s prejednávanou vecou nesúvisí, čo napokon konštatoval aj samotný krajský súd. Posudzovanie tejto otázky pritom podstatne ovplyvnilo rozhodnutie súdu vo veci samej. Žalobca napokon uviedol, že v dôsledku uvedeného je odôvodnenie rozsudku nepresvedčivé, zmätočné, nepreskúmateľné a konanie krajského súdu má aj inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 27.07.2010 na odvolanie žalobkyne navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Skonštatoval, že odvolanie neobsahuje skutočnosti, pre ktoré by mal byť rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zrušený.

Poukázal na to, že žalovaný v odvolaní uvádza tie isté námietky, ktoré boli predmetom žaloby, a preto sa pridrižiava v celom rozsahu svojho písomného stanoviska k žalobe zo dňa 13.08.2009.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 prvá veta OSP a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/226/17020-46727/2009/990565-r zo dňa 24. apríla 2009, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Trenčín č. 645/230/80802/08/Čapa zo dňa 19. septembra 2008, ktorým bola žalobcovi vyrubená daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2003 v sume 12.034,95 eura a rozhodnutia žalovaného č. I/226/17020-46731/2009/990565-r zo dňa 24. apríla 2009, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Trenčín č. 645/230/80828/08/Čapa zo dňa 19. septembra 2008, ktorým bola žalobcovi vyrubená daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2003 v sume 2.455,12 eura.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Jednou zo základných zásad daňového konania je v zmysle zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“) zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). V zmysle

zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní, správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o správe daní, ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti, a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe dani, daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 20 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z. z. zákona o dani z pridanej hodnoty (v znení účinnom v čase rozhodnom pre preskúvané rozhodnutie) platiteľ môže odpočítať daň, ak zdaniteľné plnenie prijme na uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení:

- a) pri ktorých vzniká daňová povinnosť podľa § 14,
- b) ktoré sú oslobodené od dane podľa § 37, 38 a 39,
- c) pri ktorých nevzniká daňová povinnosť podľa § 14 ods. 2 písm. a/.

Podľa § 20 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z. z. (v znení účinnom v čase rozhodnom pre preskúvané rozhodnutie) platiteľ nemôže odpočítať daň, ak zdaniteľné plnenie prijme na:

- a) uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení, ktoré sú oslobodené od dane podľa § 26,
- b) výkon svojich činností, ktoré nie sú zdaniteľnými plneniami.

Podľa § 20a ods. 1 písm. c/ zákona č. 289/1995 Z. z. (v znení účinnom v čase rozhodnom pre preskúvané rozhodnutie) odpočítať daň podľa § 20 môže platiteľ pri prijatom zdaniteľnom plnení, ak má daňový doklad alebo zjednodušený daňový doklad, ktoré vyhotovil platiteľ.

Podľa § 15 ods. 2 písm. a/ zákona č. 289/1995 Z. z. (účinného v čase rozhodnom pre preskúvané rozhodnutie) daňový doklad musí obsahovať obchodné meno, sídlo alebo trvalý pobyt, miesto podnikania, daňové identifikačné číslo platiteľa, ktorý uskutočňuje zdaniteľné plnenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) mal z obsahu pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu za preukázané, že žalobca v konaní ako dôkazy na podporu svojich tvrdení predložil za zdaňovacie obdobie marec 2003 faktúry č. 2003/0403- interné číslo 13, č. 2003/1203-interné číslo 15, č. 2003/2103-ingterné číslo 16,

č. 2003/2603-interné číslo 17 a za zdaňovacie obdobie august 2003 faktúru č. 2003/0763/m -interné číslo 70 vystavené spoločnosťou M., s. r. o., so sídlom v Bratislave, predmetom ktorých bola fakturácia za dodanie motorovej nafty. Nepredložil však žiadne iné listinné dôkazy, resp. neoznačil iné dôkazy na podporu svojich tvrdení, že predmetné dodávky motorovej nafty boli uskutočnené skutočne obchodnou spoločnosťou M., s. r. o. Ďalej má najvyšší súd z obsahu administratívneho spisového materiálu za preukázané, že žalobca nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce úhrady vyššie uvedených faktúr, a to ani úhrady hotovostné. Ďalej mal najvyšší súd za preukázané, že správcovi dane sa nepodarilo získať v spoločnosti M., s. r. o. žiadne doklady ani účtovnú evidenciu týkajúcu sa dodania fakturovanej nafty žalobcovi. Táto spoločnosť, nepodávala totiž žiadne štvrťročné prehľady, ročné hlásenia ani neodvádzala daň zo závislej činnosti. Jej konateľ J. T. do zápisnice o ústnom pojednávaní č. 600/321/136399/05 zo dňa 13.10.2005 uviedol, že nemá žiadne informácie o sídle spoločnosti, nevie nič o jej obchodných aktivitách ani o vystavených faktúrach, nič nevie o daňových priznaniach ani o účtovníctve, ktoré podľa neho mal viesť O. L. starší. Ďalej konateľ spoločnosti J. T. uviedol, že plnomocenstvo dal P. H., pričom jej fotokópia nebola správcovi dane predložená. Taktiež uviedol, že P. H. mu dal podpísať niekoľko dokumentov, avšak nevedel uviesť o aké dokumenty išlo a že v predchádzajúcich výpovediach na Daňovom úrade v Trenčíne a na Daňovom úrade v Žiline vypovedal z dôvodu strachu nepravdivo a jedinou činnosťou, ktorú ako konateľ spoločnosti vykonával bol výber peňazí z účtov v bankách, ktoré potom odovzdával P. H. a O. L. mladšiemu, za čo dostával finančnú odmenu vo výške od 1.000,- Sk do 5.000, Sk. V zápisnici o ústnom pojednávaní dňa 04.01.2006 v rámci výkonu daňovej kontroly dane z príjmov fyzických osôb J. T. uviedol, že P. M. nepozná, alebo si nespomína, že by sa s ním stretol. Ďalej mal najvyšší súd z obsahu administratívneho spisu za preukázané, že napriek riadnemu predvolaniu sa žalobca výsluchu J. T. ako svedka nezúčastnil. Tento svedok taktiež poprel podpis na predmetných faktúrach, ktoré videl iba keď mu boli predložené daňovými orgánmi a políciou. Ďalej uviedol, že nikdy nemal pečiatku spoločnosti M., s. r. o.. Z obsahu spisového materiálu mal ďalej najvyšší súd za preukázané, že správcovi dane sa ani s pomocou Obvodného oddelenia Policajného zboru SR v Dubnici nad Váhom nepodarilo zabezpečiť výpoveď P. H., keďže tento sa na adrese svojho trvalého bydliska nezdržiava, na uvedenej adrese býva iná osoba, ktorá nevedela uviesť, kde sa predchádzajúci majiteľ odsťahoval. Ako svedok bol vypočutý aj O. L. starší, bytom T., ktorý uviedol, že pre spoločnosť M., s. r. o. vykonával zmluvy, dohody, prevody obchodného podielu, mal viesť aj účtovníctvo, ale napokon

ho nevedol. S žalobcom sa stretol len raz a nemal vedomosti o vystavených faktúrach a ani o tom či boli uhradené.

Najvyšší súd poukazuje na to, že skutočnosťou rozhodujúcou v tomto prípade je, že žalobca v daňovom konaní nepreukázal nadobudnutie motorovej nafty, vyfakturovanej vyššie označenými faktúrami, ani ich úhradu. Uskutočnenie zdaniteľného plnenia je základnou podmienkou pre uplatnenie odpočtu dane. V prípade, ak zdaniteľné plnenie podľa faktúry nie je uskutočnené dodávateľom na nej uvedeným, potom len formálna existencia faktúry, ako aj preukazovanie zaplatenia týchto súm, nie sú predpokladom pre odpočítanie dane v zmysle zákona o DPH.

Najvyšší súd sa preto stotožnil s názorom krajského súdu ako aj žalovaného, že žalobca v konaní nepreukázal, že vecné plnenia fakturované vyššie označenými faktúrami boli žalobcovi vôbec dodané a že boli dodané práve obchodnou spoločnosťou M., s. r. o. Žalobca tak v konaní neunesol dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namieta, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku odvoláva na ustanovenia § 20 ods. 1 a 2 zákona č. 289/1995 Zb. v znení účinnom do 31.12.2002, najvyšší súd poukazuje na to, že toto pochybenie, ktorého sa krajský súd dopustil, nemá za následok nesprávne právne posúdenie veci. Napriek citácii ustanovenia § 20 ods. 1 a 2 zákona č. 289/1995 Z. z. v už neúčinnom znení, krajský súd posúdil vec vecne správne a toto pochybenie nie je dôvodom pre zrušenie rozsudku krajského súdu.

Zákon č. 289/1995 Z. z. (účinný v čase rozhodnom pre preskúmané rozhodnutie) v ustanovení § 20 ods. 1 viaže nárok platiteľa na odpočet dane pri prijatých plneniach, ak boli prijaté na účely uskutočnenia zdaniteľných plnení. Tento nárok ďalej časovo a vecne podmieňuje splnením všetkých podmienok zakotvených v odseku 2.

Vznik nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty podľa ustanovenia § 20 zákona č. 289/1995 Z. z. (v znení účinnom v čase rozhodnom pre preskúmané rozhodnutie) spočíva v tom, že platiteľ má nárok na odpočet dane iba pri tých zdaniteľných plneniach, ktoré sú určené na uskutočňovanie zdaniteľných plnení platiteľa. Daňový doklad deklaruje, že došlo k zdaniteľnému plneniu medzi dvoma platiteľmi dane z pridanej hodnoty, pričom

jednému vzniká daňová povinnosť a druhému nárok na odpočet dane. Daňový doklad odzrkadľuje všetky skutočnosti súvisiace s týmto zdaniteľným plnením a preto ho nemožno iba stotožňovať s faktúrou. Daňový doklad spôsobilý k odpočtu musí obsahovať predpísané náležitosti a musí ho vydať platiteľ, a to konkrétna fyzická alebo právnická osoba, ktorá spĺňa atribúty platiteľa dane z pridanej hodnoty.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení a zásad a z obsahu administratívneho i súdneho spisu možno sa stotožniť s právnym názorom daňových orgánov i krajského súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaného aj v odôvodnení napadnutého rozsudku, že zo strany žalobcu nedošlo k preukázaniu splnenia podmienky odpočtu dane podľa ustanovenia § 20 ods. 1 ani § 20 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z. z. (účinného v čase rozhodnom pre preskúvané rozhodnutie).

Pokiaľ žalobca v odvolaní namieta nedostatočne zistený skutkový stav krajským súdom, najvyšší súd k tejto námietke dáva do pozornosti žalobcu, že v konaniach o žalobách (§ 247 a nasl. OSP) súd zásadne skúma predovšetkým dôvodnosť žaloby, pričom pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta prvá OSP). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta druhá OSP). Za nevyhnutné dôkazy treba považovať tie, ktorých vykonanie slúži účelu správneho súdnictva, ktorý je stanovený v § 244 OSP. Je tomu tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý (s výnimkou vecí v tzv. plnej jurisdikcii (§ 250i ods. 2 OSP) posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky si nemohol osvojiť argumentáciu žalobcu, že žalovaný sa v dokazovaní zamerail len na spochybnenie O. L. ml. konat' za spoločnosť M., s. r. o. V danom prípade je právne irelevantné, či O. L. ml. konal ako zamestnanec spoločnosti M., s. r. o., alebo ako splnomocnený zástupca. Z obsahu administratívneho spisu mal totiž aj

Najvyšší súd Slovenskej republiky za preukázané, že žalobca nepreukázal spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti, že vecné plnenia fakturované vyššie označenými faktúrami boli žalobcovi vôbec dodané a že boli dodané dodávateľom obchodnou spoločnosťou M., s. r. o. Žalobca tak v konaní neunesol dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní.

Pokiaľ žalobca namieta, že krajský súd okrem iného odôvodnil rozsudok aj tým, že žalobca ako ani jeho dodávateľ nespĺnili povinnosť v zmysle ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 239/2001 Z. z. o spotrebnej dani z minerálnych olejov v znení neskorších predpisov, t. j. nepreukázali okrem registrácie obchodníka aj skutočnosť, že sú držiteľmi odberného preukazu na odber daňovo zvýhodnených minerálnych olejov, najvyšší súd poukazuje na to, že táto skutočnosť je danej veci v zásade právne irelevantná, poukazuje však v celom kontexte iných dôkazov na to, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre odpočet DPH.

Najvyšší súd preskúmal zákonnosť rozhodnutia a postupu správnych orgánov v danej veci aj v zmysle ustanovenia § 250j ods. 3 OSP, konkrétne či daňové konanie netrpí takými vadami, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 3 OSP.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní žalovaného správneho orgánu takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 3 OSP), nezistil, v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom. Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), nakoľko pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie

napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 28. septembra 2010

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková